

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2014, č. j. KrÚ 77307/2014/ODSH/14, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 16. 12. 2015, č. j. 61 A 7/2015 – 74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce měl dne 15. 8. 2013 kolem sedmé hodiny ranní překročit v obci Březová nad Svitavou povolenou rychlost jízdy o 12 km/h. Rozhodnutím Městského úřadu Svitavy, odbor dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 4. 2014, č. j. 19832-14/OD-bim/6784-2013, byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce

odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) jako opožděné zamítl. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, ve které tvrdil, že ve správním řízení žádal o doručování na elektronickou adresu X (dále jen „zvolená elektronická adresa“), rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mu však bylo doručováno v rozporu s právem poštou na adresu jeho zmocněnce uvedenou v informačním systému evidence obyvatel, takže účinky doručení nemohly nastat. Jeho odvolání tudíž opožděné nebylo.

[2] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) žalobu zamítl. Ze správního spisu dovedl, že se správní orgán prvního stupně o doručení na zvolenou elektronickou adresu pokusil, z technických důvodů však nebylo možné zprávu odeslat, proto k tomu nebyl správní orgán prvního stupně povinen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, publ. pod č. 3284/2015 Sb. NSS, všechna uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) a bylo namíste doručení poštou na adresu zmocněnce uvedenou v informačním systému evidence obyvatel. Krajský soud rovněž uvedl, že jsou dány důvodné pochybnosti o tom, že by doručování na elektronickou adresu s diakritikou mohlo urychlit správní řízení, což je účelem § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Zvolená elektronická adresa není dle provedeného dokazování opatřena zaručeným elektronickým podpisem, doručení elektronické zprávy by tedy nemohlo být potvrzeno. Dále konstatoval, že pokud by zástupce měl vskutku zájem na urychlení správního řízení, mohl žádat o doručování na elektronickou adresu X, která zjevně nezpůsobovala při komunikaci se správními úřady potíže, neboť z ní zmocněnec žalobce běžně se správními orgány komunikoval.

[3] Krajský soud uzavřel, že správní orgán prvního stupně neměl povinnost doručovat na zvolenou elektronickou adresu, nejednalo se tedy o vadu řízení. Zástupci žalobce bylo doručováno v souladu s § 19 odst. 4 a 8 správního řádu a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mu bylo doručeno náhradním doručením dle § 24 odst. 1 správního řádu dne 6. 5. 2014. Lhůta k podání odvolání uplynula dnem 21. 5. 2014, a tudíž odvolání podané dne 30. 9. 2014 bylo zjevně opožděné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Za zásadní považoval otázku, zda bylo doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně poštou na adresu zmocněnce uvedenou v informačním systému evidence obyvatel v souladu s právním řádem.

[5] Stěžovatel předně nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že žádost o doručování na zvolenou elektronickou adresu nebyla vedena snahou o urychlení správního řízení, neboť tento závěr nebyl ničím prokázán ani mu nic nenasvědčovalo. Elektronické adresy obsahující diakritiku byly zavedeny rozhodnutím Evropské komise před téměř deseti lety, jiné správní orgány stěžovateli běžně na danou adresu doručují a stěžovatel zde běžně

pokračování

elektronickou poštu přijímá, což prokazoval výtisky z e-mailové schránky, které však krajský soud k důkazu neprovedl. Skutečnost, že na zvolené elektronické adrese nemá zřízen elektronický podpis, je irelevantní, neboť převzetí postačí potvrdit adresátem elektronicky podepsanou zprávou z jakékoli elektronické adresy. Nadto uvedl, že jeho zástupce zde elektronický podpis zřízen má, což prokazuje kopií certifikátů.

[6] Dále stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu, že doručování na zvolenou elektronickou adresu bránila objektivní dlouhotrvající technická příčina. Tento závěr jednak nebyl jednoznačně prokázán, jednak správní orgán prvního stupně nevyvinul dostatečné úsilí, aby písemnost na zvolenou elektronickou adresu doručil. Mohl například doručovat z programu Microsoft Outlook či dotazem na IT znalou osobu zjistit, že elektronickou adresu lze napsat ve formátu X. I kdyby však bylo prokázáno, že správní orgán prvního stupně na tuto adresu doručovat nemohl, tato skutečnost není „*navzdory některé judikatuře Nejvyššího správního soudu*“ relevantní. Ze zákona vyplývající práva žalobce mu nemohou být odpírána z důvodu technického omezení správního orgánu. Správní orgány mají povinnost přizpůsobit své technické a znalostní zázemí zákonným požadavkům.

[7] Napadeným rozsudkem bylo porušeno stěžovatelovo ústavně zaručené právo na přístup k soudu. Krajský soud dále v rozporu se zákonem nahradil argumentaci žalovaného svými vlastními závěry, čímž byl stěžovatel zkrácen na jednom stupni posouzení, neboť nemohl tyto závěry řádně vyvrátit již v řízení o žalobě. Takovýto postup „*popírá princip fungování správního soudnictví*“.

[8] Závěrem stěžovatel navrhl provést důkaz výtiskem e-mailu odeslaného správním orgánem prvního stupně na zvolenou elektronickou adresu k prokázání nepravdivosti tvrzení, že by správní orgán prvního stupně na tuto adresu doručovat nemohl.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a odvolává se na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že na doručování na elektronickou adresu není právní nárok, přičemž v průběhu řízení vyplynulo, že doručování na elektronickou adresu nebylo motivováno urychlením řízení (se správními orgány bylo komunikováno z jiné adresy a předmětná elektronická adresa neobsahovala zaručený elektronický podpis). Na elektronickou adresu s diakritikou nebylo možné doručit. Žalovaný upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2015, č. j. 2 As 102/2015 – 26, který posuzoval situaci, kdy se správní orgán ani o doručení na elektronickou adresu s diakritikou nepokusil. Navrhovaný důkaz stěžovatele považuje žalovaný za irelevantní, neboť nijak neprokazuje, že v době pokusu o doručení (od února do dubna 2014) bylo doručování na zvolenou elektronickou adresu možné. Doručení na adresu trvalého pobytu zmocněnce bylo správné a odvolání stěžovatele bylo podáno opožděně.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání,

neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[11] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Podstatou kasační stížnosti je posouzení procesní strategie, kdy zmocněnec stěžovatele zažádal o doručování na elektronickou adresu X, přičemž svá podání dále činil z jiné elektronické adresy, a to X. Teprve po uplynutí lhůty dle § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění, podal zmocněnec stěžovatele tzv. „*odvolání do neoznámeného rozhodnutí*“. Před správními soudy pak zástupce stěžovatele tvrdil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo řádně doručeno a lhůta pro podání odvolání tudíž nepočala běžet.

[13] Dle § 72 odst. 1 správního řádu se rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 téhož zákona oznamuje účastníkům řízení doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Dle § 19 odst. 3 správního řádu, *na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení*. Dle § 19 odst. 8 správního řádu je písemnost doručovaná do vlastních rukou v případě doručování na elektronickou adresu *doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal*. Dle § 19 odst. 9 správního řádu *pokud nebylo možno doručit písemnost doručovanou na elektronickou adresu adresáta podle odstavce 3 nebo 8, protože se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, učiní správní orgán neprodleně další pokus o její doručení; bude-li další pokus o doručení neúspěšný, doručí písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal*. Podle § 20 odst. 1 správního řádu platí, že se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování podle § 19 odst. 3, a poté na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti. Ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu pak stanoví, že se písemnost doručovaná do vlastních rukou uloží, nebyl-li v případě doručování podle § 20 správního řádu adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle tohoto ustanovení.

[14] Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba k institutu doručování přistupovat s „*maximální mírou racionality*“, přičemž účastník řízení nese zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 55/2008 - 70, či ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016 - 38). Je akceptováno ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, že s doručováním na elektronickou adresu s diakritikou byla především před rokem 2015 spojena řada problematických situací. Správním orgánům předně ve velké většině případů nebylo vůbec známo, že na internetové doméně „eu“ je možné zřizovat domény

pokračování

druhého řádu i s použitím diakritiky, a často se mylně pokoušely o doručování na účastníkem uvedenou elektronickou adresu, avšak bez diakritiky. To Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27, shledal pochopitelným, a to i s ohledem na skutečnost, že po odeslání e-mailové zprávy správní orgány často obdržely potvrzení o dojití zprávy „podepsané“ serverem pro zastupování. V mnoha případech správní orgány rovněž nebyly objektivně schopny z technických důvodů na elektronické adresy s diakritikou e-mailové zprávy vůbec odesílat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, publ. pod č. 3284/2015 Sb. NSS). Problematicnost doručování na elektronickou adresu s diakritikou dále znásobuje to, že je možné použít i takovou elektronickou adresu, „ze které její správný zápis není seznatelný ani při nejvyšší opatrnosti (srov. příklad zápisu „*http://www.g  gle.cz*“ a „*http://www.google.cz*“, kde pouhým okem není patrné, že znak „o“ byl v případě první adresy napsán azbukou)“ (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 25/2016 – 38). Při posuzování doručování ve správním řízení je tedy třeba na základě konkrétních skutečností vážit jednak to, že správní orgány mají povinnost doručovat primárně na účastníky zvolenou doručovací adresu, na niž nemohou libovolně rezignovat, na druhou stranu však nezapomínat, že § 19 odst. 3 správního řádu má sloužit primárně k urychlení řízení a nikoli jako obstrukční prostředek k jeho úmyslnému prodlužování.

[15] Ze správního spisu je patrné, že oprávněná úřední osoba ve správním řízení žádala podatelnu správního orgánu prvního stupně o zaslání rozhodnutí na zvolenou elektronickou adresu (č. l. 38 správního spisu). Rozhodnutí však bylo odesláno na adresu X (tedy na adresu bez diakritiky), přičemž správní orgán po odeslání obdržel z této e-mailové adresy potvrzení o dojití zprávy s „podpisem“: „server pro zastupování“ (viz č. l. 39 správního spisu). Protože se však jednalo o potvrzení bez zaručeného elektronického podpisu, nemohl mít své rozhodnutí za doručené (k tomu obdobně viz již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 104/2015 – 27). Ze správního spisu není jasné, zda odeslání na zvolenou elektronickou adresu nebylo možné, zda došlo ke špatnému přepisu při zadávání elektronické adresy či zda správní orgán prvního stupně vědomě doručoval na elektronickou adresu bez diakritiky. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že doručení na zvolenou elektronickou adresu není možné. Nelze tedy přisvědčit krajskému soudu, že ze správního spisu vyplývá, že k odeslání nedošlo „z důvodu chybného formátu z pohledu programového vybavení správního orgánu prvního stupně“. Tento závěr nevyplývá ani ze správního spisu, ani z provedeného dokazování. Nicméně vzhledem k tomu, že všechny výše uvedené možné příčiny neodeslání rozhodnutí na zvolenou elektronickou adresu byly aprobevány dřívější judikaturou Nejvyššího správního soudu a že ze správního spisu je patrná snaha účastníku řízení vyhovět, byl správní orgán prvního stupně po neúspěšném pokusu o doručení rozhodnutí na zvolenou elektronickou adresu oprávněn přistoupit k doručování na adresu zmocněnce uvedenou v informačním systému evidence obyvatel (viz č. l. 42 správního spisu). Stěžovateli nelze přisvědčit, že se měl správní orgán dotazovat specialistů přes informační technologie či použít soukromý e-mail, aby žádosti stěžovatelova zmocněnce ohledně doručování vyhověl. Takovýto požadavek zjevně neodpovídá racionálnímu přístupu k institutu doručování, který je opodstatněn mimo jiné i zásadou efektivit a hospodárnosti veřejné správy, a je čistě formalistický, až obstrukční.

[16] Výše uvedený závěr je odůvodněn i vzhledem k jednání stěžovatele a jeho zmocněnce ve správním řízení. Zmocněnci stěžovatele musely být komplikace s doručováním ze strany správních orgánů na zvolenou elektronickou adresu známy, neboť se opakují v celé řadě případů, v nichž vystupoval jako zmocněnec jiných přestupců (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 – 36, ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015 – 56, či již zmíněný rozsudek č. j. 1 As 104/2015 – 27). Přesto opakovaně o doručování na tuto adresu žádal. Jak již ohledně zvolené elektronické adresy poznamenal Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku č. j. 1 As 104/2015 – 27, *„[v]olba adresy, kombinující slova „obecný“ (krátce) a „zástupce“ (dlouze) ani nemůže mít jiný účel, než právě zkomplikování doručování zvolenému obecnému zmocněnci, z něž pak zastoupené osoby a jejich zástupci těží v řízeních ve správním soudnictví.“* Podobně jako u jiných případů použití elektronické adresy s diakritikou se i v nyní posuzovaném případě jedná o *„předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek.“* Zmocněnec stěžovatele tudíž nemohl být v dobré víře, a proto takovému jednání nelze poskytnout soudní ochranu (srov. již zmiňovaný rozsudek č. j. 2 As 25/2016 – 38).

[17] Z výše uvedených důvodů rovněž nelze přisvědčit stěžovateli, že nebyl prokázán závěr krajského soudu, že jeho žádost o doručování na zvolenou elektronickou adresu nebyla motivována snahou o urychlení řízení. Námitku, že stěžovateli nelze klást k tíži technickou nevybavenost správních orgánů, by bylo možné akceptovat pouze za podmínky, že stěžovatel a jeho zmocněnec byli v dobré víře, že doručování na zvolenou elektronickou adresu může sloužit zákonnému účelu urychlení řízení. Vzhledem k výše uvedenému však závěr o jejich dobré víře rozhodně učinit nelze. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovateli je třeba přisvědčit, že doručení písemnosti na elektronickou adresu je možné potvrdit zprávou podepsanou elektronickým podpisem adresáta z jakékoli elektronické adresy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 – 42). Vzhledem k tomu, že stěžovatel však doručení žádné z písemností správnímu orgánu prvního stupně nijak nepotvrdil (tedy ani z jiné elektronické adresy), není tato námitka pro nyní posuzovanou věc relevantní.

[18] Námitka stěžovatele, že krajský soud postupoval v rozporu se zákonem, pokud nahradil argumentaci žalovaného svým vlastním uvážením, rovněž neobstojí. Dle § 75 s. ř. s. krajský soud přezkoumává zákonnost výroku rozhodnutí správního orgánu. Právě výrok je *„výrazem vlastního autoritativního rozhodnutí správního orgánu o právu nebo povinnosti v otázce, která je předmětem správního řízení“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 – 57, publ. pod č. 3268/2015 Sb. NSS). Pouze výrokem lze autoritativně přiznat práva a uložit povinnosti a pouze výrok může nabýt právní moci a být vynucen správní exekucí (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Rozsah soudního přezkumu je sice vymezen dle § 75 odst. 2 s. ř. s. žalobními body, samotný přezkum je však založen na principu plné jurisdikce. Soud zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 – 99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS). Krajský soud přezkoumal

pokračování

procesní postup správních orgánů v rozsahu vymezeném v žalobě, tj. posuzoval zákonnost doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Právní posouzení však byl oprávněn, ba povinen, provést nezávisle na závěrech žalovaného. Dovodil-li tedy, že doručení na adresu zmocněnce uvedenou v informačním systému centrální evidence obyvatel bylo v souladu se zákonem, neboť ze správního spisu zjistil, že doručování na zvolenou elektronickou adresu nebylo možné, jsou jeho právní závěry zcela v souladu s výše uvedeným rozsahem soudního přezkumu ve správním soudnictví.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal zásadního pochybení ani ve způsobu, jakým se krajský soud vypořádal se stěžovatelem přiloženými výtisky e-mailové komunikace jeho zmocněnce se správními orgány z elektronické adresy X. V souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. nemá soud povinnost vyhovět všem návrhům na dokazování, které účastníci vnesli, neboť je mu dána diskrece rozhodnout, které z navržených důkazů provede. Podle konstantní judikatury Ústavního soudu lze provedení důkazu odmítnout ze tří důvodů, tj. pro jeho irelevantnost ve vztahu k předmětu řízení, pro jeho nedostatečnou vypovídací hodnotu nebo pro jeho nadbytečnost (srov. náleze ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Krajský soud se ve svém posouzení zabýval možností doručování na elektronickou adresu X. Skutečnost, že zmocněnec stěžovatele se správními orgány komunikuje z jiné adresy, je tak naprosto irelevantní. Nejvyšší správní soud proto shledal, že neodůvodnění neprovedení důkazu krajským soudem sice představuje vadu řízení, nikoli však takovou vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 Afs 17/2007 – 100).

[20] Krajský soud meritorně a úplně přezkoumal posouzení žalovaného o opožděnosti odvolání, přičemž vypořádal všechny žalobní námítky. Dospěl-li na základě toho k závěru, že odvolání stěžovatele bylo vskutku opožděné a tento svůj závěr dostatečně odůvodnil, stěžovatelovo právo na přístup k soudu neporušil. Časové omezení možnosti podat opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu nezakládá porušení práva na přezkoumání prvostupňového rozhodnutí správního orgánu vyšší instancí, natož pak ústavně garantovaného práva na přístup k soudu. Procesní lhůty naopak představují spravedlivou rovnováhu mezi ochranou práv jednotlivce na straně jedné a ochranou právní jistoty na straně druhé a jsou tak nedílnou součástí práva na soudní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 Afs 11/2011 – 79, publ. pod č. 2409/2011 Sb. NSS).

[21] Stěžovatelem navrhovaný důkaz vytištěným e-mailem odeslaným správním orgánem prvního stupně na zvolenou elektronickou adresu je pro nyní posuzovanou věc irelevantní. Předmětný e-mail je datován ze dne 3. 9. 2015. Byl by tedy s to prokázat toliko to, že v současnosti již je možné na zvolenou elektronickou adresu doručovat e-maily od správního orgánu prvního stupně; žádným způsobem však nevyvrací tvrzení žalovaného, že v roce 2014 na zvolenou elektronickou adresu nebylo možné doručovat. Poněvadž platí, že *[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu* (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), nemůže tento e-mail na zjištěném závěru ničeho změnit, a proto mu Nejvyšší správní soud nevyhověl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ani jeho zmocněnec doručení písemností na zvolenou elektronickou adresu nijak nepotvrdili, shledal Nejvyšší správní soud návrh důkazu o

existenci ověřeného elektronického podpisu irrelevantním pro předmět řízení, a proto o jeho provedení (jakož i o případné průkaznosti blíže nespecifikovaného snímku dialogového okna) nebylo vůbec uvažováno.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[23] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovaný netvrdil, že by mu nad rámec jeho běžné činnosti jakékoli náklady vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu